

PRÁZDNÉ SLIBY

LEXI RYANOVÁ

COO
BOO

Prázdné sliby

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lexi Ryanová
Prázdné sliby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRÁZDNÉ SLIBY

LEXI RYANOVÁ

COO
BOO

BRIANOVI –
VŠECHNY JSOU PRO TEBE.

KAPITOLA PRVNÍ

Chladivé stíny zahalují moji zpocenou kůži, vítají mě, skrývají mě. Mohla bych si tmu vychutnávat – s radostí bych ležela pod hvězdami a nechala noční vzduch, ať uvolní moje napjaté, přepracované svaly –, ale nepromrhám dnešní noc na odpočinek nebo pomíjivou radost. Tohle je čas špehů a zlodějů. *Můj čas.*

Do zámku zasunu dvě sponky, rozpraskanými prsty po nich tančím jako po strunách violy. Je to skladba, kterou jsem cvičila už tisíckrát, hymnus, který hrávám ve svých nejzoufalejších chvílích. Radši se modlím k hbitým prstům, ke stínům a kamufláži než ke starým bohům. Radši kradu, než abych hladověla.

V dáli kvákají žáby a jejich zpěv téměř přehluší uspokojujivé cvaknutí zámku, když povolí. Dveře, kterými do panského sídla Creightona Gorsta vchází služebnictvo, se otevrou.

Gorst má dnes program jinde. O tom jsem se ujistila. I přesto se ale pozorně rozhlížím kolem, abych se ubezpečila, že tu není on ani jeho personál. Většina bohatých si najímá strážce, ale někteří – jako Gorst – jsou tak paranoidní, že ke svým pokladnicím bez dohledu nepustí ani ty ze svého nejužšího kruhu. Na noc, jako je ta dnešní, čekám už měsíce.

Zlehka seběhnu po kamenném schodišti do sklepa. Teplota klesá s každým krokem, ale já mám kůži rozpálenou adrenalinem

a námahou z toho, jak jsem přelezla zeď kolem panství, takže vítám chlad, který mi běhá po kůži.

Svítivec pod schody zaznamená můj pohyb a tlumeně se rozzáří. Zneškodním ho bodnutím nože do jeho měkkého středu, a uvrhnu tak místnost do tmy tak neproniknutelné, že si sotva vidím na vlastní ruku před obličejem. *Ideální*. Stejně je mi příjemnější pohybovat se v temnotě.

Rukama se přidržuju zdi po obvodu sklepa, až podél ní dojdu k chladným ocelovým dveřím pokladnice. Poslepu je konečky prstů prozkoumám – tři zámky, ale nijak složité. Moje sponky a nůž si s nimi snadno poradí. Za necelých pět minut jsou dveře otevřené a už cítím, jak se mi úlevou uvolňují svaly. Budeme mít dost peněz na platbu za tenhle měsíc. Madam Vivasová nám tentokrát nebude moct naúčtovat další penále.

Vítězoslavný úsměv mi nevydrží dlouho, protože si všimnu symbolů vyrytých na prahu. Nadšení z úspěchu je hned totam.

Gorstovu pokladnici zabezpečují ochranná kouzla.

No ovšem.

Boháč, který je tak paranoidní, že si odmítá najmout stráž, by přišel pěkně rychle na mizinu, kdyby své jmění nechránil nějakým tím kouzlem.

Dnešní mise je nebezpečná a nemůžu si dovolit na to ani na okamžik zapomenout. Okrádám jen ty, kdo mají víc, než potřebují, ale ruku v ruce s bohatstvím jde moc – moc nechat zloděje, jako jsem já, popravit, když nás chytí.

Symbole obejdu a vytáhnu z brašny hvězdopasku. Její hebká, vlhká kůže mi klouže mezi prsty, ale přiložím si ji k zápěstí a zašklebím se bolestí, když se přisaje. Jak mi začne pomalu sát

krev, rozzáří se jí kůže a osvítlí zem přede mnou. O tmu přicházím vážně nerada, ale na ty symboly potřebuju vidět. Dřepnu si a obtáhnu každíčkou čáru a oblouk, abych si potvrdila jejich tvar a účel. *Skutečně chytrá magie.*

Tyhle runy by mi nezabránilly vstoupit do trezoru. Vpus-tily by mě dovnitř a pak by mě tam uvěznilly, dokud by se se mnou pán domu nevypořádal. Obyčejný zloděj, který se vyzná jen v ochranných runách, by se mohl mylně domnívat, že tyhle nefungují, když by kolem nich prošel. Obyčejný zloděj by skončil zavřený uvnitř. Ještě štěstí, že já jsem všechno, jen ne obyčejná.

Usilovně se snažím vybavit si vhodné protikouzlo. Nejsem žádná čarodějka. Možná bych ráda byla, kdyby mě potkal jiný osud a moje dny nebyly jen samé drhnutí podlah a uklízení po mých rozmazlených sestřenicích. Na lekce nemám čas ani peníze, takže nikdy nebudu moct používat kouzla, lektvary a rituály a mít magii na dosah ruky. Naštěstí mám ale kamaráda, který mě naučil, co mohl. Naštěstí vím přesně, jak se odsud dostanu, až si vezmu, co potřebuju.

Vytáhnu si nůž z opasku, kousnu se do tváře a přejedu si ostřím přes dlaň, pod kterou mám hvězdopasku. Z pronikavé bolesti se mi roztočí hlava a myšlenky se mi rozutečou. Příliš dlouhou chvíli se kymácím a moje tělo se zoufale touží poddat úlevě, kterou by přineslo bezvědomí.

Dýchej, Abriello. Musíš dýchat. Kyslík se za odvahu vyměnit nedá.

Vzpomínka na matčin hlas mě přinutí vtáhnout vzduch do plic. Co to se mnou dneska je? Většinou se mi z krve ani bolesti tak špatně nedělá. Ale potom, co jsem celý den bez přestávky

pracovala, jsem úplně vyčerpaná a vyhladovělá. Mám nedostatek tekutin.

Dochází mi čas.

Namočím prst do krve, která mi prýští z dlaně, a pečlivě přes symboly vyryté do kamene nakreslím runy protikouzla. Zakrvácenou dlaň si otřu o kalhoty, pozorně si prohlédnu svoje dílo a pak vstanu.

Odolám nutkání zadržet dech, zatímco překračuju práh, a okamžitě kolem symbolů projdu oběma směry, abych se ujistila, že moje runy fungují. Když vkročím do pokladnice, osvítím prostor světlem hvězdopasky a zalapám po dechu.

Pokladnice Creightona Gorsta je větší než celý můj pokoj. Stěny lemují police plné měšců s raqony, drahokamů a naleštěných zbraní. Mám chuť vzít si všechno, co unesu, ale neudělám to. Jestli podlehnu svému zoufalství, Gorst pozná, že tu někdo byl. Třeba to pozná i tak. Možná podceňuju, jaký má ten opilec přehled o bohatství, které nahromadil obchodováním s rozkoší a lidmi, ale když budu mít štěstí, nikdy nezjistí, že jeho ochranná kouzla někdo prolomil.

Věděla jsem, že je Gorst bohatý, ale takovéhle bohatství jsem nečekala. V prostituci a pití se točí velké peníze, ale *tolik* peněz? Prohlížím police a bezděky natáhnu ruku, když zpozoruju jediné možné vysvětlení. Skloním dlaň ke stohu životních úpisů, ale pak ucuknu před nadpřirozeným teplem, které z nich vyzařuje.

Kdybych se narodila do jiného života, bývala bych se jen kvůli podobným smlouvám moc ráda stala mocnou čarodějkou. Rozpletla bych kouzla, která poutají tyhle životy k mizerům, jako je Gorst. Využila bych všechny své prostředky, abych osvobodila

co nejvíc dívek, než by mě chytili a popravili. I když vím, že magie v těch listinách zvrátit nedokážu, musím se hodně přemáhat, abych je nechala ležet. Každíčká část mého já křičí, že to mám aspoň zkusit.

Nemůžeš je zachránit.

Přinutím se odstoupit. Vyberu si přeplněnou polici, kde nebude chybějící měsíc nijak nápadný, a začnu se rozhlížet po runách. Nikde nic. Možná by si mě Gorst měl najmout, abych mu ukázala, jak doopravdy zabezpečit své jmění. Seberu jeden váček s penězi a nakouknu dovnitř – víc raqonů, než na platbu potřebujeme. Možná to vystačí i na příští měsíc.

Má tak obrovské jmění. Vážně si všimne, když si vezmu ještě něco?

Prohlédnu si police a opatrně si vyberu další dva měsce, které leží za neuspořádanými hromadami cenností. Věděla jsem, že Gorst je opovrženíhodný, ale lidé z Fairscape mohou takovéhle bohatství nahromadit, jen pokud obchodují s vílami. Jakmile mi to dojde, každá z těch kouzelných smluv nabyde nového významu. Je samo o sobě hrozné, že ti lidé musí Gorsta poslouchat na slovo, že stráví celý život splácením nemožně vysokého dluhu, ale jestli obchoduje s vílami, tak je ještě ke všemu posílá do jiné říše, kde celý život stráví jako otroci. *Nebo hůř.*

Leží tu tři stohy smluv. Netroufám si dotýkat se jich, ale přinutím se prohlédnout si každý z nich. Jednoho dne si vykoupím svobodu, a až na mně nebude závislá moje sestra, vrátím se sem. Jednou najdu způsob, jak je zachránit.

Očima se zarazím na stohu nejbliž u dveří a na jménu na první smlouvě. Přečtu si to jméno a datum, kdy je celá částka

splatná. Jednou. Podruhé. Potřetí. Žaludek se mi při každém přechzení prudce stahuje víc a víc. Ve staré bohy nevěřím, ale stejně se v duchu modlím při pohledu na to jméno, na ten dětský škrapopis. Na zítřejší datum zvýrazněné šmouhou její vlastní krve.

Seshora se ozvou kroky, dusot mužských bot a hluboký hlas. Nedokážu odsud rozeznat, co říká, ale nepotřebuju mu rozumět, abych věděla, že musím utéct.

Brašnu mám plnou ukradeného zlata a přidržuju si ji u boku, aby mi do něj v běhu nenarážela. Zvednu si hvězdopasku ze zápěstí a zalapám po dechu, když mi začne vzdorovat ve snaze vysát víc krve.

„Nebuď tak netrpělivá,“ šeptnu a položím ji na zem. Plazí se po prahu a malým jazýčkem z něj olizuje moji krev.

Nahoře se ozvou další kroky. Pak smích a cinkání skleniček. Není sám, ale když budu mít štěstí, budou všichni tak opilí, že dokážu proklouznout ven bez povšimnutí.

„Šup, šup,“ šeptám hvězdopasce. Musím dveře pokladnice zavřít, ale když tu po sobě nechám krev, bude hrozit, že Gorst pozná, že tu někdo byl. Nebo hůř – vezme vzorek k mágovi a podle něj mě najde.

Hlasy se přiblíží, pak kroky zazní na schodech.

Nemám na vybranou. Odtrhnu hvězdopasku od krvavé hostiny a strčím si ji do brašny.

Vyšplíchnu na kameny vodu z čutory a pak dveře pokladnice zabouchnu.

„Přinesu další lahev,“ zařve Gorst z vršku schodů do sklepa. Ten hlas znám až moc dobře. Dřív jsem u něj v nevěstinci uklízela. Vytírala jsem mu podlahy a drhla záchody, dokud se mě

před měsícem nepokusil přinutit, abych pro něj začala dělat úplně jinou práci.

Posledních devět let života se řídím dvěma pravidly: nikoho, kdo mi dává poctivou práci, neokrádám a pro nikoho, kdo okrádá mě, nepracuju. Toho večera jsem přidala ještě jedno: nepracuju pro nikoho, kdo se mě vydíráním snaží donutit k prostituci.

S každým šoupnutím bot je blíž, ale já se dál pohybuju plynule a klidně.

Zamknu jeden zámek. *Cvak.*

Šoupy, šoup.

Druhý zámek. *Cvak.*

Šoupy, šoup.

Třetí...

„Sakra, co se to stalo?“

Cvak.

„Tyhle svítivce jsou na nic,“ nadává od spodku schodů.

Snažím se dýchat mělce a přimáčknou se ke zdi tam, kde je nejhlubší tma.

„Jdeš už?“ Ženský hlas na vršku schodů. Zahihňá se. „Našli jsme tu další lahev, Creightone. Tak šup!“

„Už jdu.“

Odpočítávám jeho kroky zpátky a plížím se ke schodům, zatímco se potácí nahoru. Je opilý. Možná mi dnes přeje štěstí.

Pozorně poslouchám, kudy se v domě pohybují, dokud místnosti pro služebnictvo nade mnou zcela neutichnou a všechny zvuky nevycházejí z přední části domu. Netroufám si znovu otevřít pokladnici, abych odstranila zbytek svojí krve. Rozhodně ne dnes v noci.

Tiše vyběhnu po schodech tou samou cestou, kudy jsem sem přišla.

Nevnímám, do jaké míry mám napětím stažené svaly, dokud nevyjdu z domu a všechno ze mě najednou nespadne. Pod chladnou noční oblohou na mě dolehne vlna vyčerpání. Teď se nezastavím, ale tenhle týden jsem se namáhala příliš a moje tělo už to moc dlouho nevydrží.

Potřebuju se vyspat. Najíst. A ráno možná i pár minut bezmyšlenkovitě sledovat, jak Sebastian na dvoře za domem madam Viviasové trénuje. To je snad lepší než spánek a jídlo dohromady.

Ta myšlenka je jako dávka adrenalinu, postrčí mě, abych dokončila, co musím. Stíny mě vyvedou z panského sídla – po klikaté cestě kolem stromů a keřů se vyhýbám měsíčnímu světlu, jako kdyby to byla hra.

Brána ven je doširoka otevřená, a i když mě moje unavené svaly prosí, abych se touhle nenáročnou cestou vydala, nemůžu to riskovat. Vytáhnu z brašny lano a přehodím ho přes zeď ohraňující Gorstovy pozemky. Vlákna provazu mě škrábou do rozpraskaných dlaní a moje ruce se s každým přitažením nahoru vzpírají.

Na druhé straně seskočím a zlehka přistanu na pokrčených kolenou. Moje sestra kvůli tomu, jak od mala dokážu bez úrazu skákat ze stromů a střech, říká, že jsem jako kočka. Já o sobě přemýšlím spíš jako o stínu, nepovšimnutém a užitečnějším, než si lidé uvědomují.

Jsem deset minut chůze od domova a pod vahou svého úlovku skoro kulhám. Bylo by tak snadné madam Viviasové odevzdat, co jí dlužíme, zalézt si do postele a na dvanáct hodin usnout.

Jenže to nemůžu. Ne potom, co jsem viděla na vršku posledního stohu smluv.

Odvrátím se od domova a vydám se uličkou kolem obchodu s oděvy, kde pracuje moje sestřička Jas. Na rohu Gorstovy krčmy za přeplněnou popelnicí s odpadky proklouznou do městské „rodinné ubytovny“. Nepovedený vtip. V té čtyřpodlažní budově je dvanáct dvoupokojových jednotek a jedna společná koupelna a kuchyně na každém patře. Je to střecha nad hlavou, lepší, než mnoho lidí má, ale potom, co jsem viděla Gorstovo obrovské sídlo, se mi z té nespravedlnosti dělá špatně.

Moje kamarádka Nik má pootevřené dveře a zevnitř je slyšet vzlykot. Škvírou vidím její dceru Fawn, jak se schoulená u zdi kolébá tam a zpátky a třesou se jí ramena. Fawn má tmavou pleť a kudrnaté vlasy po mamince. Nik mi kdysi řekla, že když se jí dcera narodila, všechno se pro ni změnilo – že od té chvíle jí záleží jen na tom, aby byla co nejlepší matkou, i kdyby to znamenalo zacházet až tam, kam by nikdy nechtěla, aby zašla její dcera.

Vklouznou dovnitř a Fawn se lekne. „Pšt. To jsem jen já, maličká,“ šeptnu a dřepnu si k ní. „Kde máš maminku?“

Zvedne hlavu a po tvářích se jí řinou slzy. Rozvzlyká se hlasitěji a naléhavěji, celá se třese a kymácí, jako kdyby odolávala poryvům neviditelné bouře. „Došel mi čas,“ řekne.

Neptám se, co tím myslí. Už to vím. Zaslechnu kroky, otočím se a spatřím za sebou Nik, jak tam stojí se zkříženými rukama a zděšeným výrazem ve tváři.

„Udělala to, aby mě zachránila,“ poví mi Nik chraplavým hlasem, jako kdyby před chvilkou plakala, ale čirou silou vůle si slzy osušila. „Půjčila si od Gorsta, aby mi mohla u léčítele koupit léky.“

„Umírala jsi,“ podotkne Fawn a našťvaně si otře slzy. Pohlédne na mě. „Neměla jsem na vybranou.“

„Ale měla. Mělas mi to říct. Nenechala bych tě tu smlouvu podepsat.“

Natáhnu se po kamarádčině ruce a stisknu. Potíž se zoufalstvím je, že nám z výčtu možností krade tu správnou volbu. Nik to moc dobře ví.

„Půjdu místo tebe, koloušku. Rozumíš?“ prohlásí Nik. Ve tváři má výraz tichého odhodlání, které mi láme srdce.

„A co se mnou pak bude?“ zeptá se Fawn.

Přeju si, aby nebyla dost stará a nechápala, že kdyby si s ní matka vyměnila místo, odsoudila by ji možná k ještě horšímu osudu. Nikdo ve Fairscape nechce mít na starosti další hladový krk. Jediní, kdo si mohou dovolit dělat dobročinné skutky, jsou ti příliš lakomí, než aby se s tím obtěžovali.

„Nemůžeš se o ni postarat ty, Brie?“ obrátí se na mě Nik. „Víš, že bych tě o to neprosila, kdybych měla na výběr. Vezmi si ji s sebou.“

Zakroutím hlavou. Chtěla bych, ale kdyby madam Viviasová přišla na to, že Fawn žije s námi ve sklepě, mělo by to příšerné následky – nejen pro mě a Jas. I pro Fawn. „Určitě máš ještě někoho jiného.“

„Nikoho jiného nemám a ty to moc dobře víš,“ odvěti Nik, ale nezní to nijak vyčítavě, jen odevzdaně.

„Kolik dluží?“

Nik se zašklebí a uhne pohledem. „Až moc.“

„Kolik.“

„Osm tisíc raqonů.“

Když tu částku slyším, trhnu sebou. To jsou dvě měsíční platby pro madam Viviasovou, a to včetně všech jejích „penále“. Nevím, kolik jsem dneska odnesla z Gorstovy pokladnice, ale je dost dobře možné, že by to celou částku pokrylo.

Fawn na mě pohlídne těma velkýma koloušima očima, podle kterých jí Nik říká, a tiše mě prosí, ať ji zachráním. Když to neudělám, bude s Nik konec a s Fawn možná taky. V nejlepším případě Fawn skončí jako služebná nějaké bohaté šlechtičny. A v tom nejhorším? Na to nechci ani pomyslet.

Nik pro svou dceru chtěla lepší život. Šanci být lepší, mít se líp. Když tuhle platbu pro madam V. zmeškám, moc se tím pro mě nezmění. Dlužíme příliš, naše životy jsou příliš spjaté s čarodějnicí, u které jsme zkejsly, když strýček Devlin zemřel. Obsah mojí brašny nás s Jas nezachrání, ale Fawn a Nik by zachránit mohl.

Otevřu tašku a vytáhnu dva měšce. „Na.“

Nik vyvalí oči. „Kdes to vzala?“

„Na tom nezáleží. Vezmi si to.“

Nik s vykulenýma očima a otevřenou pusou do váčků nakoukne a pak zavrtí hlavou. „Brie, to nemůžeš.“

„Ale můžu a taky to udělám.“

Nik na mě dlouhou chvíli zírá a já jí na očích vidím, jak se uvnitř její zoufalství sváří s obavou o mě. Nakonec mě sevře v náručí a pevně stiskne. „Vrátím ti to. Někdy. Nějak. Přísahám.“

„Nic mi nedlužíš.“ Odtáhnu se od ní, nemůžu se dočkat, až se vrátím domů a umyju se. Až se konečně vyspím. „Taky bys to pro mě s Jas udělala, kdybys mohla.“

Do očí jí vhrknou slzy a já sleduju, jak se jí jedna přelije přes řasy, stéká jí po tváři a rozmazává líčení. Její vděčnost se promění

ve starost, jakmile si všimne mojí zakrvácené ruky. „Co se ti stalo?“

Zatnu ruku v pěst, abych schovala rozříznutou dlaň. „Nic. Jen jsem se řízla.“

„Jen ses řízla? To je infekce na spadnutí.“ Kývne směrem ke své ložnici. „Pojď se mnou. Ošetřím ti to.“

Je mi jasné, že mě nepustí bez boje, a tak ji následuju do maličkého pokoje s rozviklanou komodou a postelí, kterou sdílí s dcerou. Posadím se na její okraj a sleduju, jak za sebou Nik zavírá dveře a chystá si všechno potřebné.

Dřepne si přede mě a namaže mi ránu mastí. „To se ti stalo, když jsi šla pro ty peníze.“ Není to otázka, takže se neobtěžuju lhát. „Jsi v pořádku?“

Snažím se nehýbat se, zatímco se mi mast vstřebává do kůže. Tam, kde se mi rána zaceluje, to svědí. „Nic mi není. Jen si potřebuju dát večeři a šlofika.“

Nevěřicně po mně blýskne svýma tmavýma očima. „Šlofika? Brie, jsi tak utahaná, že tě podle mě zvládne osvěžit leda kóma.“

Zasměju se – nebo se o to aspoň pokusím. Zní to spíš jako žalostné zakňourání. *Jsem tak unavená.*

„Je čas na další platbu tetě?“

„Zítřka.“ Při té myšlence namáhavě polknu. Je mi sedmnáct, ale magické pouto mě váže ke smlouvě, kvůli které budu tímhle tempem madam Viviasové dlužit až do smrti. Když jsme se se sestrou před devíti lety upsaly do otroctví, strýček Devlin právě zemřel a maminka nás opustila. Platby, které madam V. požadovala, nám tehdy připadaly přiměřené – a mnohem lepší než nejistý život sirotka –, ale byly jsme malé holky, které nerozuměly

věcem, jako je složené úročení nebo záludná past jejích penále. Stejně jako Fawn pořádně nerozuměla smlouvě, kterou podepsala s Gorstem.

„A kvůli nám,“ Nik se natáhne pro gázu, „ji zase zmeškáš.“

„Stojí to za to,“ šeptnu.

Nik pevně zavře oči. „Tenhle svět je tak nefér.“ Fawn nás rozhodně nemůže slyšet, pokud neposlouchá s uchem přitisknutým na dveře, ale Nik stejně ztiší hlas. „Znám někoho, kdo by ti mohl sehnat práci.“

Zamračím se. „Jakou práci?“ Není žádná, kterou bych si vydělala tolik, kolik potřebuju. Žádná kromě... „Jestli mám dělat to, tak už rovnou můžu pracovat pro Creightona Gorsta.“

„Creighton by si nechal půlku tvého výdělku.“ Nik mi obváže ruku a smutně se na mě usměje. „Jsou víly, které za společnost krásného člověka štědře platí, a přidají ještě víc, pokud se s nimi spoutáš. Mnohem víc, než ti může nabídnout Creighton.“

„Víly?“ zavrtím hlavou. Radši bych se zapletla s Creightonovými oplzlými zákazníky, než měla co dočinění s vílami. Náš lid dřív věřil, že víly jsou naši ochránci. Předtím, než rozštěpily oblohu a otevřely portály, do našeho světa přicházely za soumraku v nefyzické podobě – jen jako stíny nebo obrysy mezi stromy, které vypadaly jako něco živého.

Lidé je nazývali anděly. Poklekali a modlili se, aby jim andělé zůstali na blízku, aby je chránili a dohlíželi na jejich nemocné ratolesti. Když se ale portály otevřely a andělé konečně dorazili, vůbec nás nechránili.

Protože víly nejsou andělé. Jsou to démoni a přišly nás vykořisťovat, krást nám děti a dělat si z nás otroky a chovnou zvěř.

Tisíce lidí lstí přiměly upsat své životy k boji v jejich válkách. Portály jsme před nimi začali strážít, teprve když se spojila Magická elorská sedma, sedm nejmocnějších mágů tohoto světa. Teď se můžou zmocnit lidského života, jen když si ho poctivě koupí nebo jim ho člověk dobrovolně dá – což je magická pojistka, kterou se prohnané víly naučily obcházet stovkou různých způsobů. Ve skutečnosti tak chrání jen bohaté a mocné.

„Lepší než nic,“ říká početná skupina zastánců Sedmy. „Je to začátek.“ Nebo hůř: „Jestli lidé nechtějí, aby si je koupily víly, nemají dělat tak velké dluhy.“

„Proč by platily, když můžou ženy očarovat, aby pro ně udělaly cokoli, co si zámají?“ zeptám se Nik.

„Nemluv tak nahlas!“ Natáhne krk, aby se ujistila, že dveře za ní jsou stále zavřené. „Ne všechno, co se o nich povídá, je pravda. A ta moje kamarádka může...“

„To nepřipadá v úvahu. Přijdu na jiný způsob.“ Pokud jsem si něčím jistá, je to to, že nikdy nebudu věřit vílám.

„Mám o tebe starost,“ poví mi Nik. „Jediná moc, kterou v tomhle světě máme, je naše nezávislost. Nenech se nikým zahrnat do úzkých. Nedopuť, aby za tebe rozhodovalo zoufalství.“

Jako se to stalo Fawn. „Nedopustím,“ slíbím, ale zní mi to prázdně, jako kdyby můj hlas už teď věděl, že je to lež. Neustále pracuju a kradu, kolik mi projde, ale nestačí to.

I kdyby mi nevadilo prodávat svoje tělo – a to mi vadí –, nechci mít s vílami nic společného. Je mi jedno, kolik jsou ochotné zaplatit. V životě jsou důležitější věci než peníze. Dokonce i důležitější věci než svoboda – jako starat se o své dvě holčičky a neopustit je, protože chcete utéct za svým vílím milencem.

„Já tě slyším, holka“ ozve se madam Viviasová, jakmile se dotknu kliky dveří od suterénu.

Přivřu oči. Měla jsem jít vchodem do sklepa. Je už po půlnoci a nemám sílu na to, čím se mě chystá pověřit. Sklopím hlavu, otočím se k ní a krátce se ukloním. „Dobrý večer, tetičko V.“

„Dobrý večer. Zítra je úplněk.“

„Ano, paní.“

„Máš pro mě peníze?“

Pohled upírám na její ruku založenou v bok – na každém prstu jiskřivý prsten. Kterýkoli z nich by pokryl platbu za tenhle měsíc. Nevzhlédnu. Odmitám jí udělat tu radost, že uvidí strach, který se mi zračí v očích. „Budu je mít zítra, paní.“

MLčí tak dlouho, že se jí odvážím pohlédnout do očí. Upravuje si mohutné náhrdelníky z třpytivých drahokamů, které jí visí kolem krku, a mračí se na mě. „Když je nemáš dneska, jaká je pravděpodobnost, že je budeš mít zítra?“

Ne moc velká. Dokud ale nebude skutečně příliš pozdě, nepřiznám to. Pokaždé když platbu zmeškáme, naše smlouva se prodlouží a měsíční částka vzroste. Je to začarovaný kruh, ze kterého se nám nedaří uniknout. „Zaplatím vám zítra, paní.“

„Abriello!“ pronikavý jekot se ozve ze schodů a já se musím přemáhat, abych sebou v reakci na hlas svojí sestřenice Cassie netrhla. „Potřebuju vyprat šaty!“

„V pokoji máš čisté,“ sdělím jí. „Dneska ráno jsem ti je vyžehlila.“

„Z těch mi ani jedny nestačí. Nemám nic na sebe na zítřejší večeri.“

„Potřebuju uklidit v pokoji,“ ozve se její sestra Stella, protože chraňte bohové, abych toho udělala pro jednu rozmazlenou sestřenicí víc než pro tu druhou. „Když to dělala posledně, tak to hrozně odflákla, a začínám to tam být špinavé.“

Madam V. povytáhne obočí a otočí se zpátky ke mně. „Slyšelas je. Pusť se do práce.“

Spánek bude muset ještě pár hodin počkat. Napřímím se v ramenou a vyrazím za sestřenicemi.

KAPITOLA DRUHÁ

Jakmile vkročím do našeho společného pokoje ve sklepe, Jas se na mě vrhne. „Brie! Jsi zpátky!“ Naše ložnice je v podstatě jen komora s postelí. Když nás sem madam V. přestěhovala, připadaly mi škvárobetonové zdi nejdřív stísněné, ale postupně jsme si prostor zabydlely. Nad postelí visí jedna z tapisérií, které Jas ručně tká, a vršek vratké komody zdobí sbírka rozličných osobních drobností – roztodivné kameny a blyštivé kusy látky, které připadají cenné jen nám.

Pevně sestřičku obejmu a vdechuju její vůni po čistém prádle. Je sice jen o tři roky mladší než já, ale v některých ohledech pro mě vždycky bude to batole, které jsem vzala do náručí, abych ho zachránila před požárem.

Jas se odtáhne a zazubí. Hnědé oči jí jiskří a lesklé kaštanové vlasy má smotané do drdolu na vršku hlavy. Je můj pravý opak – krása stejně jemná, jako její radostná povaha. Já jsem samé ostré úhly a neústupné odhodlání, s vlasy barvy žhnoucího ohně tolik podobného vzteku, který si v sobě nosím.

„Slyšela jsem tě nahoře,“ poví mi. „Bývala bych ti přišla pomoc, ale pracovala jsem na nových šatech pro Stellu a Cassii.“ Kývne hlavou k róbám, které teď visí na stojanu v rohu.

„Co se jim nelíbí na těch osmdesáti šatech, co už mají?“

„Ty jim ani *omylem nestačí!*“ napodobí posměšně vysokým hláskem naše sestřenice.

Myslela jsem si, že jsem na to příliš vyčerpaná, ale zasměju se. Nehledě na to, co se dnes přihodilo, ať pro nás zítřejší zmeškaná platba znamená sebevětší penále, jsem ráda, že jsem doma. Že jsem tu s Jas, která je na tuhle pozdní hodinu nezvykle čilá. Přimhouřím oči. „Z čeho máš takovou radost?“

„Copak tys o tom neslyšela?“ Vůbec si neumí zachovat kamennou tvář a její široký úsměv prozrazuje, že má nějaké vzrušující novinky.

Celý den jsem pracovala. Kromě krátké návštěvy u Nik a Fawn dnes v noci jsem s nikým neprohodila ani slovo. Lidi, u kterých dělám, zastávají názor, že výpomoc nemá být ani vidět, ani slyšet. „O čem?“

Skoro nadskakuje. „Už za jeden den královna Arya otevře brány Dvora slunce. Zaručí lidem bezpečnou cestu do Vílí říše, aby se mohli účastnit oslavy na jejím zámku.“

„Cože? Proč?“

„Chce pro svého syna najít lidskou nevěstu.“

Znechuceně si odfrknu. „Jak jinak.“ Víly vynikají v mnoha věcech, ale rozmnožování mezi ně nepatří a bez potomků jejich rody vymírají – zvláště když tolik nesmrtelných bytostí padlo ve velké vílí válce. *Žádná škoda.*

„Fakt jsi o tom neslyšela? Holky v práci dneska nemluvíly o ničem jiném. Vílí ples. Jsme úplně zavalené spěšnými objednávkami nových šatů.“

„Připomeň mi, ať se od portálů držím daleko.“

Zasměje se mému cynismu. „Brie! Tohle je *Světlý dvůr*. Dobré víly! Víly světla a radosti.“

„To nemůžeš vědět,“ odseknu. „Nemůžeš si být jistá, že jsou dobré.“

Úsměv jí z tváře zmizí. *Jsem hrozná.*

To poslední, co teď chci, je začít se s ní hádat. „Promiň. Jsem jen unavená.“ Tak *unavená*.

„Koukni se, co máš s rukama.“ Přejede mi palcem po rozpraskaných kloubech, kde mám kůži rozedřenou čistícími prostředky. „Vážně chceš zbytek života strávit v tomhle sklepe?“

„Nikdo, kdo se k tomu dvoru vydá, nemá pud sebezáchovy, Jas. Sama dobře víš, že žádné *dobré* víly neexistují. Jsou jen více či méně zlé a kruté.“

„Takže se zas tolik neliší od lidí.“ Pustí moje ruce. „Slyšela jsem, jak jsi mluvila s madam V. Víím, že je čas na další platbu a navzdory tvojí snaze, abych se o tom nic nedozvěděla...“

„Nechci, aby sis s tím dělala starosti.“ Jediné, co si opravdu přeju, je ji chránit, svoji milou sestřičku plnou optimismu a radosti, která mě má ráda, i když se chovám jako nenávistný bručoun. Nejsem si jistá, jestli si ji zasloužím.

„Vyznám se v té smlouvě stejně dobře jako ty,“ poví mi. „Nestále nám přičítá penále, a jestli se nestane nějaký zázrak, nikdy se jí nezbavíme.“

„A ten zázrak, na který spoléháš, jsou dobrotivé víly? To bychom podle mě pochodily líp, kdybychom vyhledaly nějakou podzemní hernu a zkusily štěstí v kartách.“

Otočí se k levandulově fialovým šatům v rohu a narovná látku kolem hlubokého výstřihu. „Sestřenice jedné z holek v práci má

kamarádku, která se zamilovala do zlatého vílího šlechtice. Vrací se za rodinou na návštěvy. Je šťastná.“

„Je to vždycky kamarádka něčí kamarádka – všimla sis?“ Tentokrát se snažím neznít kousavě. „Nikdo, kdo tyhle historky vypráví, toho člověka, co měl prý takovou kliku s dobrými vílami, nikdy ve skutečnosti nezná.“

Odvrátí se od šatů a zamračí se na mě. „Je víc dobrých víl než těch zlých, stejně jako lidí.“

O tom mám taky svoje pochyby, u obou skupin. „No i tak, *ples*? Jako s nóbl šaty a tak? Nehledě na ty vílí nesmysly okolo, to se mám snažit oslnit nějakého nadutého urozeného prince? Nemohla bys mě radši pověsit za palce do průvanu?“

Obrátí oči v sloup a posadí se na kraj postele. „Ty tam nemušíš, ale *já* tam chci.“

Tvrdohlavý tón v jejím hlase moc dobře znám. Půjde tam, ať chci, nebo ne. Nemusím udělat ani celý krok, abych se svalila na postel vedle ní. Lehnu si na záda a zírám na strop. „Nelíbí se mi to.“

„Říkal jsem si, že možná ještě budete vzhůru.“

S Jas se obě prudce otočíme a při pohledu na Sebastianovu statnou postavu ve dveřích se mi vyplaví ta malá troška adrenalinu, která mi ještě zbývá. Srdce se mi rozbuší o něco rychleji, krev proudí o něco rozpáleněji a žaludek se mi svírá touhou. Sebastian je jen kamarád, tak vyzáblou holku, jako jsem já, by nikdy nevnímal jako nic víc, ale ať to svému srdci připomínám sebevíc, odmítá poslouchat.

Skloní hlavu, opře se o zárubeň a modrozelenýma očima si prohlíží místnost, jako kdyby tu nebyl už stokrát.

Madam V. nás sem přestěhovala nedlouho potom, co umřel strýček Devlin, pod záminkou, že tak budeme mít větší soukromí. Už tehdy nám bylo jasné, že ta studená, tmavá místnost bez oken s betonovými zdmi a prostorem sotva na společné dvoj-lůžko a komodu je pokus dát nám najevo, kde je naše místo.

S Jas jsme dost malé na to, aby pro nás výška stropu nepředstavovala žádný problém, ale Sebastian měří přes metr osmdesát a už se tu několikrát praštil do hlavy. Ne že by nás kvůli tomu přestal navštěvovat. Tajně sem chodí poslední dva roky, od doby, kdy se stal učněm mága Trifena odvedle. To on odemyká dveře a pašuje nám sem jídlo a vodu, když mají sestřenice zrovna náladu být kruté a zamknou nás tu.

„Jsme vzhůru,“ zívnu navzdory návalu energie, který jsem pocítila, když se objevil, „ale ne na dlouho.“

„Co se ti nelíbí?“ zeptá se a svráští obočí. „O čem jste mluvily, když jsem přišel?“

„Jas si chce vzít nějakého vílího prince,“ odpovím a posunu se na posteli o kus dál, abych mu udělala místo.

Sestřičce zrudnou tváře. „Fakt dík, Brie.“

Sebastian se posadí mezi nás a pak natáhne dlouho nohu a kopnutím zabouchne dveře. Zamumlá zaklínadlo, luskne prsty a samolibě se usměje, když zámek na naší straně zapadne na místo. *Vejtaha jeden kouzelnická.*

Sestřenice ohledně našeho přátelství se Sebastianem utrousily nejednu jedovatou poznámku. Když ho tu prvně načapaly, vydíraly nás celé měsíce, ale moc dobře vím, že jsou jen zatrpklé, protože Sebastian, prostý mágův učeň, s nimi odmítá ztrácet čas. Nedostatek peněz a postavení u Sebastiana bohatě vynahrazuje

jeho vzhled – je vysoký, má široká ramena, lesklé bílé vlasy, které nosí svázané v nízkém culíku, a oči barvy rozbouřeného moře. Je to ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla.

Objektivně řečeno, samozřejmě.

Sebastian za dva dny odjíždí, aby ve svém učení pokračoval jinde, takže už se nebudu moct těšit na tyhle noční návštěvy – nejmilejší část mého života hned po Jas. Už dřív musel párkrát odcestovat, ale tentokrát bude kvůli výcviku pryč celé měsíce. Děsím se toho.

„Nechci si vzít vílího prince,“ ohradí se Jas a přitáhne moje myšlenky zpět k tématu hovoru. Zakroučí hlavou. „Já jen... O to nejde.“

Povytáhnu jedno obočí. „Vážně? Z jakého jiného důvodu bys tam mohla chtít?“ Když sklopí pohled na svoje ruce, dojde mi to tak náhle, až mi to vyrazí dech. „Doufáš, že najdeš mámu.“

„Jestli jsou ty příběhy, co nám vyprávěla, pravda a jestli se zamilovala do vílího šlechtice, tak se od nich bude očekávat, že se toho plesu zúčastní.“

„A co *pak*, Jas? Myslíš si, že nás uvidí a změní názor na to, jaká by měla být matka? Ona nás *opustila*.“

„Věděla, že ve Vílí říši bychom nebyly v bezpečí.“

Když na ni vrhnu přísný pohled, zvedne ruce.

„Měla před sebou příšernou volbu a neříkám, že se rozhodla správně. Neříkám ani, že není sobecká. Jen říkám, že to *je* naše matka, a kdyby věděla, jak žijeme, o smlouvě s madam V...“ Zakroučí hlavou. „Nevím. Možná nemá žádné peníze. Možná ten šlechtic, o kterém tvrdila, že ji tolik miluje, nemá žádné peníze, majetek, nic, co by nám mohlo pomoci. Ale možná jo. A možná

máma celou dobu žije v domnění, že jsme spokojené a že je o nás postaráno.“

Sevre se mi žaludek. Netuším, jak si Jas pořád zachovává tolik *naděje*, když ji o ni každická okolnost našeho života měla už dávno připravit. „Kdyby jí na nás vážně záleželo, nepřišla by se aspoň jednou za posledních devět let podívat, jak se nám vede?“

Sestra polkne. „Tak využijeme jejího pocitu viny. Možná jí na nás nezáleží, ale bude mít pocit, že má povinnost nám pomoci. Musíme to zkusit. Takhle dál žít nemůžeme.“ Tentokrát mě chytí za druhou ruku a zamračí se na obvaz. „Ty takhle dál žít nemůžeš.“

Spolknu námitku. Má pravdu, že se něco musí změnit, ale nejsem ten typ holky, co odpovědi hledá ve Vílí říši. Otočím se na Sebastiana. „Ty jsi nějak nezvykle zamlklý.“

Postaví se a začne v tom jednom metru prostoru mezi postelí a dveřmi přecházet tam a zpátky. Nebýt jeho ustaraného výrazu, možná by to působilo legračně. „Je to nebezpečné.“

Jas rozhodí rukama. „Budou tam tisíce lidí umírající touhou stát se nevěstou vílího prince.“

„*Umírající* je tam to klíčové slovo,“ zamumlám. Ale má pravdu. Někteří se dívkám, které se tam chystají, budou posmívat, ale minimálně dvakrát tolik žen se oblékne do svých nejlepších šatů a postaví se do řady v naději, že se stanou vílí princeznou.

„Zlatá královna je mocná,“ začne Sebastian a založí si ruce za hlavu tak, jak to dělává vždycky, když přemýšlí. „Lidi v paláci ochrání pomocí své magie, ale nelíbí se mi představa, že se budete potulovat po Vílí říši a hledat svou matku. Číhá tam příliš mnoho stvoření, která by vás při první příležitosti s radostí polapila, aby uspokojila své nekalé choutky.“

S očima upřenýma na strop se zahihňám a pak se převálím na bok a pohlédnu na sestru. „Pamatuješ, jak se jednou Cassia propíčila na královninu oslavu slunovratu a ten šotek jí ukradl všechny vlasy?“

Jas se rozesměje. „Bohové, pleš jí fakticky neslušela. A ty paruky, co jí V. kupovala, než jí to dorostlo...“

„Děs.“ Vzdechnu. Jestli jsem povrchní a škodolibá, protože takhle o sestřenicích mluvím, je mi to jedno. Dělají nám ze života peklo od chvíle, co nás máma svěřila do péče strýčka Devlina. Jsou kruté a všem kromě sebe přejí jen to nejhorší. Když se někomu takovému občas přihodí nějaké neštěstí, je těžké se z toho neradovat.

„Mám na mysli mnohem horší stvoření, než jsou *šotci*,“ prohlásí Sebastian. Ví, že těch se nebojíme. Jsou to poslové mezi říšemi, jediné bytosti, které mezi nimi mohou volně cestovat. Jsme na ně zvyklé. Madam Viviasová má dokonce domácího šotka, který žije pod schody do druhého podlaží. Je to malý chamtivec, který shromažďuje tajemství pro výkupné a má znepokojivou sbírku lidských vlasů.

„Já vím,“ odpovím, protože ohledně toho, co žije ve Vílí říši, má pravdu. Zlé víly, divoká zvěř a nestvůry, které si ani nedovedeme představit. Naše říše nejsou oddělené bezdůvodně – a možná nás tu ani matka nenechala bezdůvodně.

Tišeji dodá: „Kdyby ses dostala do rukou někomu z Temného dvora...“

„Stříbrné oči nic dobrého nevěstí, dohody s nimi přinesou jen neštěstí,“ zarecitujeme s Jas. Protože ano, temné víly jsou tak nebezpečné, že se o nich děti učí říkanky.

„Podle mě bychom to měly risknout,“ prohlásí Jas. „Vím, že je to nebezpečné, ale kdybych slepě věřila, že mě královna ochrání, bylo by to *nebezpečnější*. Budu mít oči na stopkách a určitě najdu mámu.“

„Vážně si myslíš, že ji zvládneš najít mezi tou hromadou lidí, co tam dorazí?“ zeptám se.

„Budu muset prohledat jen jeden zámek místo celé říše.“ Pokrčí rameny. „A i když ji tam nenajdeme, představ si, jaké bychom tam mohly objevit poklady, Brie.“

Většina toho, co o Vílí říši vím, pochází z pohádek na dobrou noc, které nám máma šeptávala před spaním.

Bylo nebylo, zlatá vílí princezna se zamilovala do temného krále, ale jejich království spolu válčila již stovky let a její rodiče byli zapřísáhlí nepřátelé krále i jeho království...

Zbytek mých znalostí o Vílí říši pochází z pověstí, které znají všichni – zrnka pravdy a pověry, které se mezi lidmi tradují z generace na generaci. Jedno z těch zrněk se týká královny Světlého dvora a klenotů, které hromadí.

„Zbláznily jste se, jestli si myslíte, že její stráž dopustí, abyste se přiblížily k jejím pokladům,“ podotkne Sebastian, když si všimne úsměvu, který mi hraje na rtech.

„Rozhodně to *nedopustí*,“ řekne Jas rozvážně, zatímco mě pozoruje. „Znám jen jednoho člověka, který by její zámek dokázal prozkoumat bez povšimnutí.“

Sebastian zavrtí hlavou. „To je nemožné.“

Usměju se. „Ale zkusit to by byla taková *zábava*.“

Povytáhne na mě jedno obočí a pak se zamračí na Jas. „Vidíš, cos udělala?“

„Má pravdu,“ řeknu. „Dokázala bych to.“ A pokud je vzrušení, které ve mně vyvolává představa, že okradu vílí šlechtu, uspokojivější než naděje, že najdeme mámu, tak co má být?

„Na jednu možnost jste zapomněly.“ Sebastian se sklouzne podél zdi na podlahu, opře si lokty o kolena a téká mezi námi očima.

„Na jakou?“ zeptá se otráveně Jas.

Sebastian si se mnou vymění upřený pohled a já v jeho očích spatřím starost.

Chytím Jas za ruku a stisknu ji. „Naráží na to, že máma by mohla být mrtvá. Možná proto se nikdy nevrátila.“

Jas pokrčí rameny. „V to se dá jen doufat. Je to jediný omluvitelný důvod, proč se pro nás nevrátila.“ Řekne to s takovou lehkostí, že bych tomu možná i věřila, kdybych ji tak dobře neznala. Jenže ji znám líp než kdokoli jiný, takže vím, že nedoufá, že je máma mrtvá. Ne, radši by jí odpustila, že nás v nejzásadnějších letech našeho dětství opustila, než aby se smířila s tím, že už ji nikdy neuvidí.

Pokud jde o mě, já nedoufám. Nikdy. Naděje je návyková a člověk se na ni začne spoléhat. V tomhle krutém světě takovou berličku nechci nikdy potřebovat.

„Bylo by fajn to vědět,“ přiznám. „Pořád si ale nejsem jistá, jestli je výprava do Vílí říše v našem nejlepším zájmu. Jsme přece lidé. I máma s jejím idealizovaným pohledem na víly nás varovala, že jejich říše je nebezpečná.“

Jas se kousne do rtu a oči jí jiskří. „Ale *možná*...“

„Teď se nedokážu rozhodnout.“ Už moc dlouho odkládám spánek a vyčerpání na mě dolehne jako těžká deka. Zívnu,

protáhnu si ruce nad hlavou a pak se stočím na bok. „Někdo sfoukněte svíčky. Nebo ne. Je mi to fuk. Spím.“

„Abriello! Jasalyn!“ volá seshora Cassia. „Mám v pokoji *brouka!*“

„Já se o to postarám,“ Jas mi stiskne ruku. „Ty se vyspi.“

„Díky, ségra,“ poděkuju, aniž otevřu oči. Matně vnímám, jak odchází z pokoje, její kroky na schodech a pak tiché fouknutí, aby se zhasly svíčky.

„Dobrou noc, Brie,“ popřeje mi tiše Sebastian.

„Dobrou,“ zamumlám v polospánku.

Pak ale ucítím dotek ruky na čele, jak mi odhrnuje vlasy, a šimrání rtů u ucha. „Na ten ples nechodte.“

Usměju se. Přijde mi milé, že o nás má takovou starost. „Neboj. Nechci s tím místem mít nic společného.“

A potom polibek. Rty na mém čele – letmo se mě dotknou a v mžiku jsou pryč.

Otevřu oči a vidím, jak se Sebastianův obrys scvrkává cestou ke dveřím ze sklepa.

A najednou se mi vůbec spát nechce.

Z cinkání raqonů se mi svírá žaludek. Posledních devět let s Jas každý měsíc přepočítáváme peníze, abychom je odevzdaly madam Viviasové. Někdy jich máme dost. Občas máme víc, než potřebujeme, a máme tak následující měsíc náskok. Ale příliš často se stává, že nám peníze scházejí. S každým takovým měsícem se platby zvyšovaly a penále sčítaly, až bylo bez krádeží nemožné našetřit tolik, kolik jsme dlužily.

„Kolik?“ zeptá se roztřeseně Jas.

„Schází nám sedmnáct set.“

Trhne sebou. Mrzí mě, že chápe, co to pro nás znamená. Chtěla bych ji toho ušetřit. Možná potřebuju, aby vždycky věřila v to nejlepší, když já to nedokážu. Z představy, že to v ní tenhle svět udusí, se mi žaludek svírá ještě bolestivěji.

„Musíme do Vílí říše,“ prohlásí tiše.

Zakroutím hlavou. „Sebastian má pravdu. Je to moc nebezpečné.“

Polkne. „Pro lidi jo.“ Vzhledne od hromádky raqonů na posteli a podívá se mi do očí. „Ale co kdybychom tam šly jako víly? Můžeme si od mága Trifena koupit lektvar, po kterém budeme vypadat jako urozené víly. Nebyla by to dobrá ochrana?“

Projedu prsty mezi mincemi, jejich cinkot představuje skvostné utrpení. Dřeme se k smrti ve snaze vymanit se z naší smlouvy, ale jáma se prohlubuje rychleji, než zvládneme šplhat. Takhle už to nemůže dál pokračovat. „Dobře,“ přikývnu, „zkusíme to.“

Usměje se tak ze široka, že je mi jasné, že jsem vůbec neměla šanci odmítnout. Mám svou sestřičku moc ráda, a jestli bude mít díky pokusu najít mámu pocit, že dostatečně přispěla k naší snaze získat si svobodu, tak jí to splním.

„Potřebujeme šaty,“ prohlásí. „Abychom tam zapadly!“ dodá, když se ošiju. Zpod postele vytáhne roli mušelínu a skoro piští nadšením. „Šaty ti chci ušít už tak dlouho.“

„No moc si na to nezvykej,“ odvětim. I tak si ale nemůžu pomoci a usměju se.

„Až s tebou skončím, princ Ronan se na tebe nebude moci vynadávat – ať už o to budeš stát, nebo ne.“

Svléknu se do spodního prádla a nechám ji, aby kolem mě omotala mušelín, který používá, když navrhuje nové šaty pro sestřence. Má na mně přišpendlený první návrh šatů, když někdo zaklepe na dveře.

Tři úknutí. Odmilka. Dvě úknutí. Takhle vždycky klepe Sebastian.

„Dále!“ zavoláme s Jas jednohlasně. Přestane mi špendlit u pasu.

Obě se otočíme ke dveřím, když se otevrou. Jakmile mě Sebastian spatří, vykulí oči a pak si je zakryje rukou. „Promiň, já... promiň.“

„Jsem oblečená.“ Zasměju se jeho načervenalým tvářím. „Pojď dál.“

„Zavři za sebou,“ poprosí ho tiše Jas. „Nepotřebujeme, aby sem přišla madam V.“

Sebastian stroze přikývne, vejde dovnitř a zavře dveře, jak Jas chtěla. „Moc ti to sluší,“ poví mi. Zní to přiškrceně, jako kdyby si nebyl jistý, jak mi má složit komplement. A proč by taky měl? Nevím, jestli mě vůbec někdy viděl v něčem hezčím než v uklízečském úboru nebo přiléhavých černých kalhotách, které upřednostňuju při nočních výpravách.

„Díky.“ Prohlížím si tenkou hnědou látku, kterou mám přišpendlenou kolem sebe. Jen se snaží být milý. Nesluší mi to. Vypadám... divně.

„Počkej, až to uvidíš z pořádné látky – představ si samet v sytě smaragdové barvě,“ usměje se na mě Jas. „Budeš nádherná.“

S červenáním se je teď rada na mně. Skloním hlavu, aby si toho Sebastian nevšiml.

Nemůžu uvěřit, že se na ty šaty vážně těším. Jas ví, jak moc mi vadí, že se v šatech nedá volně pohybovat, takže mi navrhla róbu s širokými nohavicemi, které budou vypadat jako sukně, když budu stát. Vršek je přiléhavý živůtek bez rukávů s výstřihem, který je na můj vkus až moc velký. Naše sestřenice by za podobný model vraždily – nebo aspoň kňouraly a prosily, dokud bychom jim ho nedaly.

„Kam se chystáš?“ zajímá se Sebastian.

Jas se znovu pustí do špendlení mušelínu kolem mých boků a vrazí si špendlík do pusy, zatímco upravuje švy, takže musím odpovědět já.

Zaplaví mě pocit viny, když si vzpomenu, jak mě Sebastian včera něžně políbil na čelo a žádal, abychom tam nechodily. „Nemáme na vybranou, Sebastiane,“ odpovím jemně. „Jestli je šance...“

„To nemyslíš vážně.“ Sebastian těká pohledem mezi mnou a Jas a nakonec se zastaví u mě. „Vždyť víly nesnášíš. Vysvětli mi, jak z toho může vzejít něco dobrého. A neříkej mi, že se chystáš okrást královnu. Rovnou ti povím, že to je rozsudek smrti.“

„Dám si pozor.“ Zklamání v jeho očích mě ničí. „Musíme něco udělat.“

Zírá na mě, zatíná čelist a ty jeho modrozelené oči jsou plné zklamání. Když si myslím, že řekne ještě něco, otočí se na patě a vypočoduje z pokoje.

Vrhnou se za ním, ale Jas mě chytí za ruku. „Ty šaty.“

„Pomoz mi,“ vyjeknu zoufale. Nevím, co Sebastianovi řeknu. Slíbila jsem Jas, že na ples půjdeme, a nehodlám z toho teď vycouvat, ale Sebastian je mi už dva roky oporou a nemůžu vystát myšlenku, že se na mě zlobí.

Jas rychle vytáhne ty správné špendlíky, abych si mohla tenkou bavlněnou látku svléknout. Natáhnu si kalhoty a tílko a pak vyběhnu po schodech ze sklepa a na dvůr, který madam V. sdílí s mágem Trifenem.

Koutkem oka zpozoruji bílou kšticí. Sebastian sedí na vstupním schodišti před dvorem, velkýma rukama ostří špičku své hole.

Pokaždé, když ho vidím, dělá mi to se žaludkem psí kusy – není to jen malý kotrmelec, spíš jako kdyby se rychle kutálel z kopce, co nikdy nekončí.

Na rozdíl od sestřenic mě v dospívání tak zaměstnávala snaha přežít, že jsem moc nepřemýšlela o tom, jestli se mi někdo líbí, ani si dělala starosti s tím, jestli se zamiluju. Pak se ale vedle přistěhoval Sebastian a od okamžiku, kdy jsem ho poprvé spatřila, jsem měla úplně jiný pocit... v žaludku. V plicích. Na kůži po celém těle.

Když se na mě poprvé usmál, přišlo mi, jako kdyby se mi rozskočila hrud', jako kdyby se moje srdce snažilo natáhnout ven a chytit se ho. Nějak jsem své rozpaky překonala, spřátelili jsme se a pak jsem ho vídala skoro každé ráno. Netrávili jsme spolu moc času – jen dost na to, aby se ze společných chvil stala milá součást života – a jeho úsměv mi pomohl přežít spoustu náročných dnů.

Teď se neusmívá.

Posadím se na schody vedle něj, přitáhnu si kolena k hrudi a obejmou si nohy rukama. Několik dlouhých minut tam sedím. Brousí hůl, až má nebezpečně ostrý hrot, a já ho pozoruju. Mluvení necháváme na ptácích ve dvoře.

S emocemi to neumím. Umím pracovat a konat a svoje pocity dokážu sdílet jediné s Jas. Na nikom jiném mi nikdy nezáleželo dost na to, aby mi to stálo za námahu.

„Omlouvám se,“ vysoukám ze sebe nakonec. Nestačí to a ani zdaleka to nevystihuje, co mu chci vysvětlit – že už nám nezbyvá moc možností, že si nesmírně vážím toho, jak moc mu záleží na našem bezpečí, že udělám všechno pro to, abych se vrátila domů – už jen proto, že ho zoufale toužím znovu vidět.

Sebastian vzhledne a já mám pocit, že mě ty modrozelené oči dokážou bez problémů prokouknout. Zkoumavě mi hledí do obličeje. „Máš vůbec ponětí, jak je to ve Vílí říši pro lidi nebezpečné?“

„Jasně, ale...“

„Tak tam *nechod*.“

Mám nutkání natáhnout ruku a dotknout se ho. Pohladit ho po tváři nebo ho chytit za svalnaté předloktí. Nikdy mi nijak nenaznačil, že ke mně snad chová stejné city jako já k němu, takže jsem si nikdy nedovolila navázat s ním takový vztah. Nikdy jsem neměla odvalu riskovat odmítnutí a tajím své pocity přede všemi – včetně Jas. „Jestli se náš dluh ještě o něco zhorší, nikdy se ho nezbavíme. I teď bychom na to potřebovaly...“

Pevně zavře oči. Ví, že ho mrzí, že nám nemůže pomoci. Už nám párkrát dal peníze, ale je jen učeň. Nemá dost prostředků, aby mohl nějak výrazněji změnit, kolik madam V. dlužíme.

Když oči znovu otevře, dlouho si mě prohlíží. Tak dlouho, že se začnu červenat. Kůže mi brní. Dech se mi krátí, zatímco čekám, až se jeho měkké rty přitisknou na moje.

„Vydržte ještě chvíli,“ požádá nakonec. „Jen dokud nebudu moci pomoci. Jednou vás té smlouvy zbavím. Od madam Viviasové vás osvobodím.“

Vím, že tomu věří, jenže...

„Slibuju, že budeme opatrné,“ odpovím. Není to ten slib,

který chce slyšet, a tak vstanu a otřu si zpocené dlaně o kalhoty. Bylo ode mě hloupé myslet si, že mě políbí, soustředit se zrovna na to, když se hádáme o něčem tak důležitém. „Musím se přichystat do práce.“

V jeho očích se zračí něco, co jsem tam ještě nikdy neviděla. Zoufalství.

Vyrazím pryč, protože ten pocit znám až moc dobře.

Udělám tři kroky, než řekne: „Co když je jiný, než myslíš?“

Zastavím se, ohlédnu se a vidím, jak vstává. „Cože?“

„Princ Ronan. Co když se do něj... co když si uvědomíš, že bys ho mohla mít ráda.“

Zakroutím hlavou. „Sebi, nejdu tam proto, že se chci stát vílí princeznou. Taková nejsem.“

„Ale když bude jiný, než čekáš... když bude *lepší*, než si myslíš?“

Založím si ruce na prsou. „Bojíš se, že se zamiluju do vlího prince?“ *Bojíš se, že na tebe zapomenu? Protože ti můžu slíbit, že to se nestane. To nedokážu.*

„Abriello...“

„Co?“

Viditelně polkne. „Jen mi slib, že uděláš všechno pro to, abys byla v bezpečí. Jestli půjdeš na ten ples, budeš pod ochranou královny, ale pokud opustíš její panství, už se na tebe vztahovat nebude.“

„Vím, jak to funguje, Sebastiane. Slibuju.“

Jediným krokem překoná vzdálenost mezi námi. Dvěma prsty se dotkne mojí tváře a zastrčí mi zbloudilý pramen vlasů za ucho. Dotek jeho hrubých mozolů na mojí kůži mi učaruje.

Vzduch za mnou protne skřehotavý smích. Otočím se a spatřím Cassii, jak na dvoře stojí s rukama v bok. Blondaté vlasy má pečlivě sepnuté v kudrlinkách na vršku hlavy a prsa jí málem vyčuhují z mátově zelených šatů. „A já jsem si myslela, že budeš brečet a naříkat, ale koukám, že ti za slzy nestojí.“

Co to zas mele?

Sebastian mi konejšivě položí dlaň na ruku a já jen zakroužím hlavou a hodlám její žárlivé blábolení ignorovat.

„Když ses teď zbavila mladší sestry, můžeš konečně sbalit fešáka od vedle? Tak to funguje?“

Obrátím oči v sloup. „O čem to mluvíš?“

Zazubí se a modrá očka jí jiskří. „Ty o tom nevíš? Dlužíte už příliš a máma toho má dost. Bakken právě odvedl Jasalyn k vílím obchodníkům.“ Zatne obě ruce v pěst a pak je teatrálně otevře. „Puf! A je rázem fuč.“

KAPITOLA TŘETÍ

Vřítím se k madam Viviasové do pracovny a rozrazím dveře tak prudce, že narazí do zdi a všechny obrazy na stěnách se roztřesou. „Kde je?“

Teta nehne ani brvou. Odloží pero, poplácá se po hlavě a upraví si svůj dokonalý drdol z tmavých vlasů, které si pomocí kouzel udržuje lesklé a husté. „Ahoj, Abriello. Gratuluju ti ke svobodě.“

„Ne,“ vydechnu, ale vidím to – v rohu jejího stolu leží hromádka popela, vše, co zbyde po magické smlouvě, jakmile se její podmínky naplní. „Proč?“

„Nemohla jsem na vás prodělávat věčně.“ Založí si ruce na prsou a zakloní se na židli. „Mohla jsem to udělat už před několika měsíci, ale čekala jsem, jestli to nedoženete.“

Mám pocit, jako kdyby mi někdo vymáčkl všechny vzduch z plic a držel mě v tak pevném sevření, že se nemůžu nadechnout. Neuvědomila jsem si, že jsem doufala, že Cassia lže. Neuvědomila jsem si, že jsem... měla *naději*.

Madam V. mávne rukou, jako kdyby šlo o něco tak nepodstatného, jako kdo uvaří večeři, a ne o život mojí sestry. „Tvoje sestra se bude mít ve Vílí říši dobře. Určitě tam všechny okouzlí stejně jako tady.“

„Prodala jste ji do *otroctví*. Budou ji nutit pracovat, dokud nezemře vyčerpáním, nebo ji budou mučit pro zábavu... nebo...“ Zbytek nedokážu ani vyslovit, nemůžu vyjmenovat všechny ostatní hroživé možnosti. *Tohle se nemůže dít.*

„Nedělej z toho takové drama. Je to vlastně nejlepší budoucnost, v jakou mohla doufat vzhledem k tomu, do jaké jste se dostaly šlamastiky. Co by jinak dělala? Strávila zbytek života drhnutím podlah jako ty? Prodávála se mužům, kteří stojí o levnou rozkoš?“

„Měla jste mě varovat, já bych...“

„Co? *Ukradla* celou dlužnou částku?“ Její zdvižené obočí naznačuje, že prokoukla všechna má tajemství. „To bys ani ty nedokázala, Abriello. Upřímně řečeno máš štěstí, že jsem nad tím celé ty roky přivírala oči. Mohla jsem tvoje nezákonné počínání nahlásit.“

„Ale nenahlásila. Brala jste si ty peníze, ať už jsem je získala jakkoli. Každý měsíc jste na té nepoctivé smlouvě vydělávala *tisíce*, a stejně jste ji prodala.“ Celá hořím vztekem, krev v žilách mi vře zuřivostí, u které hrozí, že vytryskne napovrch.

„Ale no tak. Podívej se na to rozumně. Opijou ji vílím vínem a celé jí to bude připadat jako sen.“

Mám pocit, že se celá chvěju. Chci jí servat šperky z krku a rozdrtit je holýma rukama na padrť. Chci běsnit a křičet, dokud se neprobudím a nezjistím, že to celé byla jen děsivá noční můra.

„Jasalynina oběť tě dnes zbavila dluhu – buď ráda.“

„Kde je?“ obořím se na ni. „Kam ji odvezli?“ Najdu ji. Prohlédám celou jejich ztracenou říši, abych sestřičku dostala zpátky.

„Možná se zamiluje do vílího šlechtice,“ přejde moji otázku. „Možná bude žít šťastně až do smrti, jako v těch pohádkách, co vám tak ráda vyprávěla vaše matka.“ Z každého jejího slova přímo